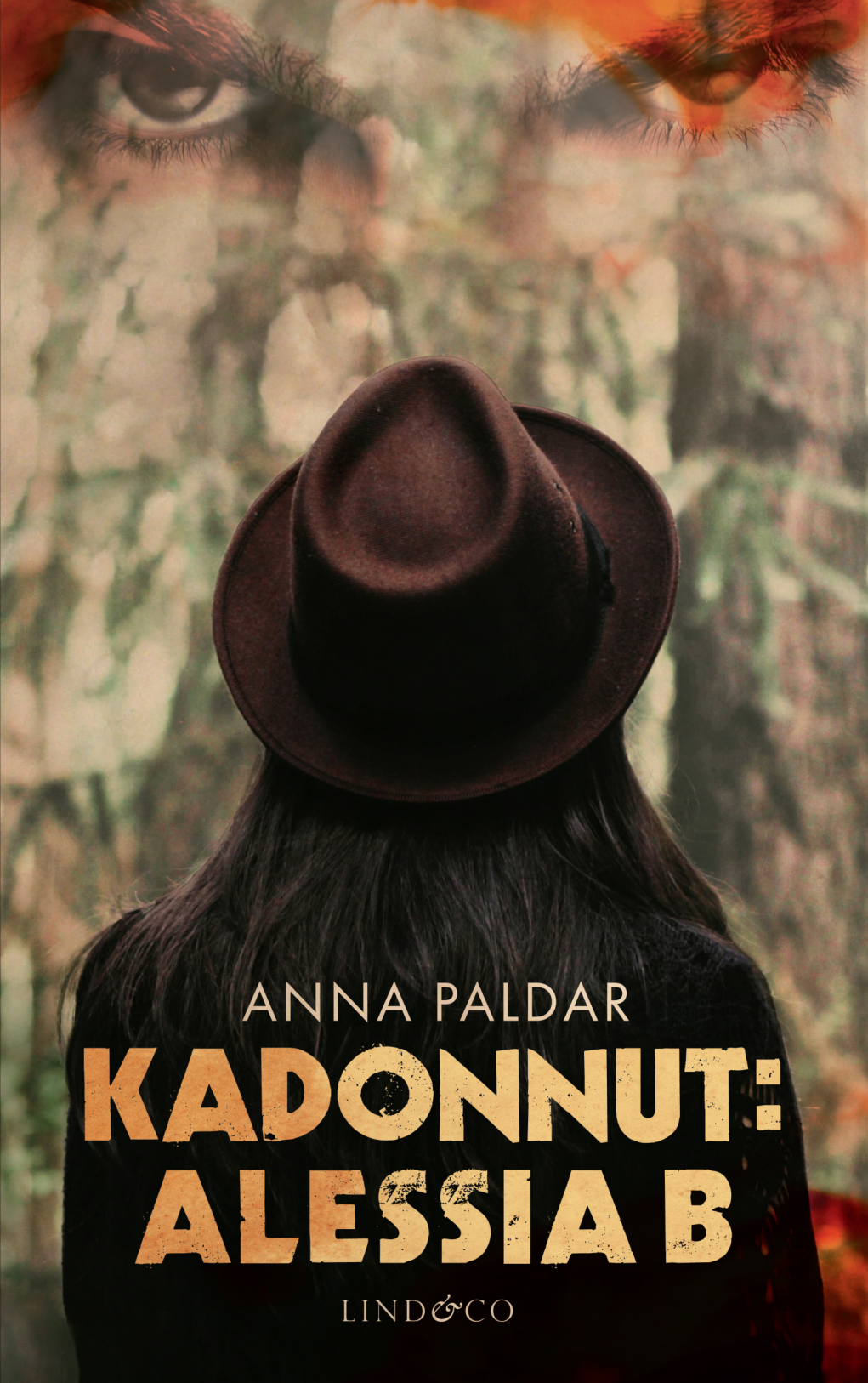

ANNA PALDAR

**KADONNUT:
ALESSIA B**

LIND & CO

**KADONNUT:
ALESSIA B**

ANNA PALDAR

KADONNUT: ALESSIA B

LIND&CO

www.lindco.se
info@lindco.se

ISBN 978-91-8051-458-3
Copyright © Anna Paldar, 2023
Kansi ja taitto: Markus Paajala
Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co AB, 2023

PROLOGI

Rintakehä kohoili adrenaliinin hyökyessä kehossa. Kädet puristuivat painavan pesäpallomailan puisen varren ympärille, maila kohosi olkapäälle ja heilahti laajassa kaaressa sivuttain.

Keho tärähti mailan osuessa ontosti kumahtaen puunrunkoon. Maila kohosi nopeasti uudelleen ilmaan, pysähtyi sekunnin sadasosaksi. Katse tarkentui, haki kohteen.

Vartalo nytkähti, tällä kertaa kevyemmin ja käsiin juokseva tärähdys oli vaimeampi. Ääni mailan osuessa oli erilainen. Pehmeä rusahdus.

Ihmishahmo hänen edessään valahti liikkumattomaksi kaksiksi kosteaan maahan.

Ruumiin päälle varisi kesänturpeita puunlehtiä.

Hiljaisuus kertoi enemmän kuin mitkään sanat.

LUKU 1

Viiileä tuulahdus sai vilunväreen kulkemaan pitkin Iiris Kivelän sateen kastelemaa ihoa, kun hän astui sisään katetulle kuistille johtavasta ulko-ovesta. Vanhan rakennuksen saneerausyhtiön edustaja oli jättänyt eteismatolle sinisiä kenkäsuojia. Iiris pujotti muoviset suojukset kostuneiden kenkiensä päälle ja veti syvään henkeä. Haju kertoi yleensä jo heti ovella, kannattiko jatkaa pidemmälle. Tämä asunto tuoksui raikkaalle, ei ollenkaan samalla tavalla tunkkaiselle kuin jotkut vanhat hometalot, joissa hän oli käynyt.

Heidän arkkitehtitoimistolleen näitä projekteja tuli harvakseltaan. Kun sellainen tuli pöydälle, sitä tarjottiin ensimmäisenä Iirikselle. Häntä kiinnostivat erityisesti vuosien 1920 ja 1950 välillä rakennetut puutalot ja kuinka niitä oli vuosien saatossa remontoitu. Hän olisi voinut opiskeluissaan Otaniemen teknisessä korkeakoulussa erikoistua korjausrakentamiseen, mutta uusien rakennusten arkkitehtuuri oli lopulta vienyt voiton. Hän valmistui 25-vuotiaana ja oli siitä lähtien etsinyt täydellistä puutaloa, jonka voisi ostaa ja korjata. Hän oli osallistunut useiden vanhojen talojen korjaussuunnitelmien tekemiseen. Se täydellinen odotti silti vielä jossakin. Jokaisesta vanhasta talosta löytyi omia hienoja yksityiskohtia, rakennusten korjaaminen oli tutkimusmatka toiseen aikaan. Sen menneen ajan hengen Iiris halusi säilyttää ja suhtautui siksi intohimoisesti näihin erikoisprojekteihin.

Tämä talo oli uusi saneerauskohde, hän oli ensimmäistä kertaa paikan päällä. Hän oli tutkinut rakennuksen pohjapiirustukset ja tiesi, miten talon huoneet oli sijoiteltu. Uudet omistajat halusivat laajentaa rakennusta lisäsiivellä. Pian nähtäisiin, miten sen voisi toteuttaa.

Ulko-ovi sulkeutui Iiriksen selän takana. Hän antoi katseen-
sa kiertää eteisen vaaleaksi paneloiduilla seinillä. Lattianrajaan oli piirretty punaisella värikynällä suuripäinen tikku-ukko. Silmien eteen nousi kuva pienestä lapsesta väriliitu kädessään.

Jos hän olisi lapsena piirtänyt seinään, hän olisi saanut isältään remmistä.

Iiris sulki lapsuusmuiston mielestään yhtä nopeasti kuin se oli ilmaantunut ja liu'utti katseensa siniä pitkin ylös kattoon. Edelliset asukkaat olivat muuttaneet jo pois, ja tyhjässä ulkoeteisessä oli haikea tunnelma. Haikeus takertui Iiriksen ajatuksiin ja muuttui aavistuksen painavammaksi. Iiris sivuutti tunteen ja astui lähemmäs taloon johtavaa sisäovea.

Oven keskellä oli paksu koristeellinen lasi-ikkuna. Lasin takaa erottui liikahdus. Oliko joku seisonut ovella ja katsellut häntä? Iiriksen sydän alkoi hakata. Ei auttanut, vaikka Iiris tiesi, että oven toisella puolella todennäköisesti odotti rakennuttajan yhteyshenkilö, eikä mitään vaaraa ollut. Ahdistus kiipesi pitkin selkärankaa ja jähmetti hänet liikkumattomaksi paikalleen.

Iiris yritti rauhoittaa mieltään tutuilla rentoutusharjoituksilla. Tällä kertaa se ei auttanut. Tämä talo muistutti liikaa sitä vanhaa taloa, jossa hän vietti lapsuutensa. Sitä, jossa isä hakka-
si, piinasi häntä sanoillaan ja sai Iiriksen pelkäämään jokaista askeltaan.

Iiris hengitti pinnallisesti. Hän perääntyi kohti selkensä takana olevaa ulko-ovea ja hapuili kädensijaa. Hän voisi keksiä selitykseksi jonkun työesteen. Arkkitehtitoimistossa oli aina

jokin kiireellinen tarjouspyyntö, asiakkaan reklamaatio tai projektiluonnos tehtäväksi. Hänen ei tarvitsisi edes valehdella.

Liukastellessaan pihalla Iiris huomasi, että hänellä oli edelleen siniset muovisukat kenkiensä päällä. Käsi vapisi, kun hän riisui ne nopeasti, työnsi suojukset takkinsa taskuun ja asteli bussipysäkille.

ASIAKASTAPAAMINEN oli kestänyt jo vartin yksityiskohdasta, joka meni Iiriksen vastuualueen ulkopuolelle. Hän veti olkapäitä taakse ja suoristi ryhtiään. Ajatukset pyörivät asunnossa, jossa hän oli käynyt aamulla. Hän oli onnistunut selittämään poistumisensa sovitusta tapaamisesta itse keksimänsä kiireellisen työtehtävän takia. Toista kertaa hän ei voisi käyttää samaa selitystä, tai asia kulkeutuisi hänen esimiehensä Veeran korviin.

Veera tiesi jotakin. Ei kaikkea.

Liikuntakyvyn menettänyt äiti oli asunut jo vuosia hoitokodissa. Edellisen kevään vierailu äidin luokse ja uhkaavasti käyttäytyneen isän kohtaaminen oli laukaissut vanhat väkivallan sävyttämät lapsuusmuistot pintaan. Painajaiset tulivat öisin, eikä hän kertonut niistä kenellekään. Eikä Veera tiennyt, että hän oli käynyt asian vuoksi lääkärissä ja saanut rauhoittavia lääkkeitä oireiluunsa. Post-traumaattinen stressireaktio, lääkäri oli sanonut ja ehdottanut sairauslomaa.

Iiris oli palannut töihin.

Iiris kaatoi lasiinsa vettä ja vilkaisi ympärilleen. Neuvotteluhuoneen ilma oli lämmin, he olivat aloittaneet aikaisin ja istuneet täällä asiakkaan kanssa jo reilusti yli tunnin. Hengitysilman laatu ei muuttuisi paremmaksi, tuskin keskustelun tasokaan. Iiristä vastapäätä istuva vanhempi mies nojasi päätä

käsiinsä. Äkkiä tämä romahti täydessä unessa kokouspöytää vasten. Iiriksen vieressä istuvan kollegan spontaani reaktio oli nauraa. Mies naamioi täysin epäasiallisen tyrskähtelynsä rykäisyksi ja hörppäsi vettä lasista pitäen katseensa tiukasti tietokoneen ruudussa. Päänsä kolauttanut mies painoi kädellä otsaansa ja katsoi vierustoveriaan hämmentyneenä.

– Pieni tauko tekisi varmasti kaikille hyvää. Haukataan happea ja palataan jatkamaan, kun tämä huone on saatu tuuletettua, kokouksen puheenjohtaja ehdotti.

– Sopii, työt eivät katoa mihinkään. Missä teillä on kahvihuone? asiakas kysyi ja Iiriksen kollega ohjasi heidät ulos neuvotteluhuoneesta.

Iiris käveli naistenhuoneeseen. Hän halusi pitää taloprojektin. Jos Veera nyt kuulisi, että hän sai paniikkikohtauksen vanhan rakennuksen herättämien muistikuvien vuoksi, hänet siirrettäisiin toisiin tehtäviin. Veera oli älykäs ja ymmärtäisi kyllä, mistä oli kysymys. Saneerausprojektista ehkä luovuttaisiin, ellei joku muu voisi ottaa sitä hoidettavakseen.

Iiris puristi kätensä nyrkkiin. Tämä oli hänen erikoisalaansa. Hän nautti asemastaan vanhojen rakennusten kunnostamisen asiantuntijana, eikä halunnut antaa projekteja muille. Ei varsinkaan tällaisen pienen asian takia. Hän voisi kyllä jatkaa. Taloon meneminen ei enää pääsisi yllättämään ja yksi käynti riittäisi näin alkuun. Hän voisi ottaa pari rauhoittavaa tablettia.

Hän pysyisi viileän analyyttisenä, olisi tehokas ja asiallinen kuten aina.

Iiris käänsi selkensä peilikuvalleen, nojasi lantionsa käsienpesualtaan reunaan ja kaivoi kännykän esiin. Hän selaili hajamielisesti yksityiseen sähköpostiinsa tulleet viestejä. Illalla oli tarkoitus pitää ylimääräiset bänditreffit, mikäli kaikki pääsisivät paikalle. Yksi vastaus puuttui vielä. Bändiasioiden lisäksi sähköpostissa oli yleensä vain mainoksia tai Anni-tädin

lähettämiä kirjallisuusartikkeleja. Niin nytkin. Lämmin tunne ailahti Iiriksen rinnassa, kun hän ajatteli tättään. Anni-täti oli tarjonnut turvallisen paikan asua, kun hän 16-vuotiaana karkasi kotoaan pois isän nyrkin ulottuvilta.

Sormi pysähtyi yhden viestin kohdalle. Se oli lähetetty edellisenä iltana kello 22.32. Otsikkokentässä luki *Urgente*. Miksi hänen vuokralaisensa laitto kiireellistä viestiä?

Vuokralaisen löytyminen vuodenvaihteessa Itä-Suomessa sijaitsevaan asuntoon oli ollut aikamoinen onnenkantamoinen. Kouluaikainen bändikaveri Peter Miettälä oli tarvinnut asuntoa uudelle työntekijälleen. Tammikuun alussa italialainen Alessia Bagnacani oli muuttanut Iiriksen vuokra-asuntoon espresso-keitin mukanaan. He olivat tavanneet muutaman kerran Joensuuassa asunnon vuokrauksen yhteydessä, ja Iris oli heti pitänyt naisesta. Italian kielen ystävänä Iiriksestä oli hauskaa seurata Alessian lennokasta, italialaista puhetyyliä.

Iiris päsautti viestin auki. Se oli lyhyt:

Ciao Iris,

*would it be possible to replace the locks in my
apartment? The sooner the better...*

Saluti,

Alessia B.

Miksi Alessia halusi vaihdattaa lukot mahdollisimman pian? Oliko nainen hukannut avaimen? Pitäisikö hänen soittaa isännöitsijälle ja tehdä ilmoitus? Iris muisti keski-ikäisen miehen, jonka kanssa oli joutunut sanaharkkaan edellisenä kesänä. Huoneiston alapuolella asuva naapuri oli tehnyt valituksen isännöitsijälle asunnon remontista aiheutuneesta metelistä. Iris oli väsynyt huhkittuaan yöt läpeensä ja ajautui kipakkaan keskusteluun miehen kanssa. Siitä naapuri oli saanut

lisää vettä valitusmyllyynsä. Mies oli paisutellut tapahtumaa isännöitsijälle ja vääristellyt Iiriksen sanoja. Isännöitsijältä saapuneen varoitusviestin sävy oli lisännyt Iiriksen kiukkuja. Ärtymys molempia miehiä kohtaan nousi muistona pintaan ja sai pään särkemään. Iris päätti, että hän ei sotkisi isännöitsijää tähän ainakaan vielä.

Hän halusi ensin tietää, mistä Alessian lukkojen vaihtamisessa oikeasti oli kyse. Iris naputteli lyhyen vastauksen viestiin ja lähetti sen ennen kuin palasi takaisin kokoushuoneeseen.

HERÄTYSKELLON pärähtäessä soimaan tiistaiaamuna Iiriksestä tuntui, ettei hän ollut nukkunut kuin hetken. Hän sammutti hälytyksen ja veti peittoa takaisin päälleen. Illalla alkanut päänsärky oli valvottanut. Hänen olisi silti pakko selvitä töihin. Rakennuttajalla oli tapaaminen heidän yhteisen asiakkaansa kanssa jo iltapäivällä, joten projektiluonnoksen tulisi olla valmis aamupäivän aikana. Ajatus viivähti asiakasta edustavan miehen pitkänhuiskeassa olemuksessa. Hän piti miehestä, ja yhden hämmentävän kerran he olivat päätyneet sänkyyn. Avioeron jälkeisiin vuosiin oli toki mahtunut muutama satunnainen suhde, ei kuitenkaan mitään vakavampaa. Pienen ohikiitävän hetken Iris oli ajatellut, että sallisi miehen läheisyyden itselleen uudelleen. Ei hän voinut. Läheltä näki liikaa.

Iris torkkui vielä hetken, nousi sitten ylös ja laahusti keittiöön. Hän jauhoi kahvipavut ja laittoi espressopannun liedelle. Iris piti kodistaan Vuosaaressa lähellä merenrantaa. Oleskeluhuoneesta pääsi pienelle parvekkeelle, jonka alapuolella avautui maisema vanhojen kerrostalojen sisäpihalle. Iris nojasi parvekkeen oveen ja joi kahvin muutamalla levottomalla kulauksella. Pihan laidalla kasvoi suuria puita. Vain muutama viikko sitten ne olivat kasvattaneet suuret lehdet, ja näkymä vastapäiseen kerrostaloon oli peittynyt. Asvaltin reunasta al-

kava maakaistale oli muuttunut kuin taikaiskusta vihreäksi, ja puisen pöytäryhmän ympärille kasvoi keltaisia kukkia.

Edes kesän lämpö ja valo eivät saaneet pyyhittyä kaikkea apeutta hänen mielestään. Iris käveli työpöydän ääreen, avasi tietokoneen ja selasi esiin sähköpostit. Vuokralainen ei ollut vielä lukenut hänen viestiään.

Hän ei pitänyt avoimista asioista, vaan halusi hoitaa ne heti pois. Jos Alessia oli hukannut avaimen, se saattoi olla kenellä vain ja tietysti lukko silloin tulisi vaihtaa pikimmiten. Sydän löi muutaman levottoman sykäyksen. Hän ei itse olisi uskaltanut nukkua asunnossa, mikäli epäili kenen tahansa voivan tulla sisään löytämillään avaimilla.

Saattoihan olla niinkin, että Alessia oli antanut avaimen jollekin miesystävälle ja he olivat päätyneet eroamaan. Avain saattoi siis olla edelleen miehellä, tai riidan seurauksena vaikka Pielisjoen pohjassa. Kumpikaan vaihtoehtoista ei kuulostanut hyvältä. Iris ei halunnut sekaantua mihinkään sellaiseen, mistä voisi seurata syytteitä ja poliisitutkintaa. Isän oikeudenkäynnissä ja tuomiossa oli ollut aivan riittävästi edellisenä syksynä.

Isän vankilatuomion jälkeen Iris oli käynyt muutaman kerran Joensuussa katsomassa äitiään Hopealahden hoitokodissa Pyhäselän rauhoittavissa rantamaisemissa. Hän oli tuolloin yöpynyt Anni-tädin ja tämän Topias-puolison luona, ja käynyt aikaisin juoksulenkillä Joensuun keskustan tyhjillä kaduilla. Juostessaan hän oli miettinyt, tunnistaisiko joku kaupungilla hänet perheväkivaltarikollisen tyttäreksi. Niin ei ollut käynyt. Nuoruusajoista niillä seuduilla oli jo aikaa, eikä isän oikeudenkäynnin yhteydessä mainittu nimiä tai esitetty valokuvia asian arkaluontoisuuden takia. Aina oli silti mahdollista, että joku utelias tai pahantahtoinen ihminen onnistuisi kaivamaan totuuden esiin.

Toistaiseksi töissä kukaan muu kuin Veera ei tiennyt. Domonuevo oli arvostettu arkkitehtitoimisto, ja Iiris oli nähnyt paljon vaivaa päästäkseen sinne. Pienikin vihjaus, että tytär saattaisi olla isänsä lailla väkivaltainen, voisi riittää tuhomaan hänen huolella vaalitun julkisivunsa. Hänen käytöstään tarkkailtaisiin. Asiakkaat menisivät muualle.

Iiris rypisti kulmiaan, halusi katkaista ajatusketjun, joka maalaili pahinta mahdollista kuvaa. Kaikki oli hyvin, kukaan ei tiennyt mitään isästä eikä saisikaan tietää.

Iiris naputti sormella työpöytää, punnitsi hetken kännykkää kädessään ja soitti sitten Alessian numeroon.

Puheluun ei vastattu.

LUKU 2

Peter Miettälä oli ottanut vapaata töistä ja ajanut alkuvii-kosta mökilleen kirkkaana virtaavan Latvanjoen rannalle. Recens IT:n hektisen työilmapiirin ja toimintaa kuhisevan avokonttorin jälkeen hän aina kaipasi tänne maalle. Muutama päivä fyysistä työtä rakennuksella, ja hän olisi taas valmis palaamaan Joensuuhun tietokoneensa ääreen setvimään ohjelmistoprojektien aikatauluja ja ongelmia.

Peter harppoi kivisiä askelmia pitkin joen yli ja pysähtyi hetkeksi katselemaan iltapäiväaurion valaisemia vanhoja rakennuksia. Mikä mieletön tuuri hänellä olikaan käynyt, kun vuosi sitten sai ostettua aivan oman mökkinsä naapurissa sijaitsevan vanhan maatilan rakennuksineen. Vihdoin hän pääsi toteuttamaan unelmaansa erämaahotellista. Työtähän se vaati, rakennukset olivat huonossa kunnossa ja tulipalossa osittain tuhoutunut päärakennus jouduttaisiin purkamaan kokonaan. Päärakennuksen sijainti kirkasvetisen joen varrella oli erityisen kaunis. Erämaahotellista tulisi upea.

Peter seurasi katseellaan, kun kaivinkoneen pitkän nostovarren päässä oleva koura pirstoi vanhan talon rakenteita paloiksi. Kaivinkoneurakoitsija oli saapunut paikalle aamulla seitsemältä, ja työ jatkuisi tänään pitkälle iltaan. Palanut puu eroteltiin muusta purkujätteestä pihan laidalle tuoduille kahdelle jätelavalle. Kuorma-auto tulisi hakemaan lavat perjantaina. Peter uskoi, että he olisivat valmiita siihen mennessä,

ja kaivinkone pääsisi jatkamaan pohjatöitä sovitun aikataulun mukaisesti. Peter heilautti kättään korkealla koneen kopissa metallikouraa ohjaavalle miehelle. Mies oli kuitenkin niin keskittynyt työhönsä, ettei huomannut Peterin tervehdystä. Puu rytisi ja vanha hirsi vongahteli metallikourien välissä.

Viveka-sisko oli aamulla tuonut neljätoistavuotiaan poikansa Mikaelin hänen avukseen työmaalle. Poika käveli hartiat lyssyssä kohti jätelavaa ja roikotti toisessa kädessään hiiltynyttä laudanpätkää.

– Mikael, oletko nähnyt lapiota? Jätin sen tuonne liiteriin, eikä se ole enää siellä, Peter huusi Mikaelille.

Mikael käännähti ja katsoi Peteriä kiukkuisesti.

– Vittu, aina mua syytetään, vaikka en olisi tehnyt mitään, Mikael murisi ja heitti laudanpätkän jätelavalle.

Lauta kolahti osuessaan lavan seinään. Mikael työnsi kädet taskuihinsa ja marssi mielenosoituksellisesti kauemmas kohti metsänlaitaa.

Peter halusi huutaa kipakasti takaisin, mutta Mikael oli ehtinyt jo kuulomatkan ulkopuolelle. Miksi kaikki oli nykyisin niin vaikeaa Mikaelin kanssa? Hän oli ottanut Mikaelin kesätöihin ja katui jo nyt, vaikka purkutyöt oli hädin tuskin ehditty aloittaa. Kun asiasta oli sovittu pari viikkoa aikaisemmin, hän oli ajatellut, että rakennuksella työskentely olisi antanut Mikaelille jotakin vaihtelua tietokoneen ääressä istumiseen. Ilmeisesti tämä ei nyt enää sopinutkaan Mikaelille, Peter mietti. Mikä muu selittäisi pojan äreää käytöstä? Sitten hän tuli ajatelleeksi siskoaan Vivekaa, joka oli kertonut kevään mittaan pojassa tapahtuneesta muutoksesta. Yläkouluun siirtyneestä hiljaisesta pojasta oli yllättäen tullut tämä vihainen, kiroileva nuori mies. Peter sulki silmänsä, veti henkeä ja päätti, että jaksaisi vielä yrittää Mikaelin kanssa. Hän piti Mikaelista, kaikesta huolimatta.

Kännykkä Peterin rintataskussa tärisi. Kuuluvuus oli huono talon välittömässä läheisyydessä. Peter käveli kauemmas ja vetäisi käden pois työrukkasesta ennen kuin kaivoi puhelimen käteensä.

Soittaja oli Iris, vanha tuttu yläasteen bändistä ja nykyisin arvostettu arkkitehti. Iris oli ollut mukana katselmoimassa Peterin rakennusprojektin suunnitelmia. Peter arvosti saamaansa apua ja ymmärsi hyvin Iiriksen kiinnostuksen. Maatila oli Iiriksen entinen lapsuudenkoti. Tilan ylläpitäminen oli käynyt vanhemmille liian raskaaksi, ja perhe oli vuosikymmeniä sitten muuttanut sieltä pois. Useiden omistajavaihdosten jälkeen maatila oli päätynyt vuosi sitten Peterin omistukseen.

Iiris ei yleensä soittanut hänelle jutellakseen niitä näitä. Oli kohan ilmennyt jotakin ongelmia?

– Haloo, Peter vastasi varautuneena kuulemaan jotakin ikävää.

– Hei Peter, en nyt soita rakennukseen liittyen, Iris sanoi kuin vaistoten Peterin epäilykset. – Oletko Joensuussa tällä hetkellä? Tarvitsisin hiukan apua.

– Ahaa, okei. Ei, olen kyynärpäitä myöten purkuhommissa täällä talolla, aika hektistä juuri nyt, Peter vastasi kevyemmin. – Onko asialla kiire, vai voidaanko jutella myöhemmin?

Kauha työnsi talon jäänteitä kasaan. Metalli kirskahti ikävästi ja sai kylmät väreet kulkemaan Peterin selkää pitkin. Peter nosti käden toiselle korvalleen kuullakseen paremmin, mitä Iris sanoi.

– Okei, ihan nopeasti sitten. Onko Alessia Bagnacania näkynyt tällä viikolla työpaikalla? Minulla olisi asiaa, mutta en saa häntä kiinni ja ...

Iiriksen ääni katosi jonnekin, eikä Peter kuullut lausetta loppuun. Puuaines rytisi, kauhasta varisi harmaata pölyä.

– En kyllä yhtään tiedä, pitäisi tarkistaa toimistolta. Nyt on hiukan huono hetki, soitellaanko myöhemmin?

ARKKITEHTI Iris Kivelä saa eräänä päivänä Itä-Suomessa asuvalta vuokralaiseltaan Alessialta oudon viestin. Alessia haluaa vaihtaa asuntoonsa ulko-oven lukot. Ennen kuin Iris ehtii paneutua asiaan sen enempää, Alessia katoaa jäljettömiin.

ALESSIAN sisar Liliana huolestuu ja lentää Itä-Suomeen selvittämään katoamista, sillä italialais-suomalaista perhettä piinaa synkkä varjo menneisyydestä. Iris Kivelä päättää auttaa etsinnöissä, vaikka lapsuuden maisemiin palaaminen nostaa esiin vanhoja traumoja. Kadonneen Alessian jäljet kuljettavat lukijan vuosikymmenten taakse, Lama-Suomen synkkiin vuosiin.

ANNA PALDAR on pirkanmaalainen kirjailija ja IT-alan asiantuntija. Kadonnut: Alessia B on hänen toinen rikosromaaninsa. Paldarin esikoisromaani Mustan kiven varjo julkaistiin syksyllä 2019.

KL 84.2 • ISBN: 978-91-8051-458-3

WWW.LINDCO.SE